

**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1701

Decas IV. Ab anno Christi 1430. ad 1440.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64765](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64765)

DECAS IV.

✽ *Ab anno Christi 1430. ad 1440.* ✽

1431. **T**Hessalonica urbs Græciæ à Turcis occupatur Venetis suis navigiis fugientibus, incolis reliquis omnibus cæcis aut venditis.

Sigismundus tandem exercitum parat contra Hussitas Catholicis ubiq; terribiles.

Concilium Basileense indicitur à Martino V. qui tamen eo nondum inchoato diem obit, vir omni laude dignus, & tantum ab heterodoxis convitiis traductus, suffectus est illi Gabriel Condelmerius Venetus dictus Eugenius IV. à quo Basileense Concilium Basileæ quidem inchoatum est, sed ab eodem mox Avenione indictum, quò etiam Sigismundus invitatus est. Qui priùs in Italiam veniens Mediolani coronâ ferreâ acceptâ Parmæ & Placentiæ hævavit.

✽(1432.)✽ Sigismundus Imperator Angliæ & Franciæ Reges, & multò vehementiùs Julianus Cæsarinus legatus à latere, qui missus erat in Germaniam contra Hussitas, Eugenium Pontificem Concilium dissipare volentem, increpant, & urgent
ad

ad Concilium continuandum, quò etiam Hussitæ Bohemi invitantur, datis securitatis litteris, quæ dicuntur *Salvus Conductus*. Itaque habitæ sunt sessiones, in quibus, dum aliqua decernuntur, quibus Eugenii auctoritas infringebatur, cum etiam sigillum Concilii insculptum esset, in quo Spiritus S. depictus erat cum hac epigraphe, *Sacrosancta Synodus Generalis Basileensis*. His & similibus Concilium potius perturbatû, quam promotum est, membris à capite divulsis & recedentibus. Sigismundus autem Imperator Romæ ab Eugenio coronâ aureâ coronatur, & pro Concilio proseguendo fortiùs agit, atque Pontificem pro Concilio meliorem reddit.

(1433.) Recipiuntur à Concilio 300. Hussitæ cum ducibus aliquibus, & patienter audiuntur à Patribus, ac cum vincinollent, Pragam cum legatione eruditorû virorum remittuntur. Confirmat Pontifex Concilium. ad quod ipse etiam remisiss suis legatis à Patribus congregatis vocatur, quos tamen prudenter Sigismundus monuit, ut cum Eugenio moderatè agerent, neque pacem turbarent Ecclesiæ, dum Eugenium meliorem reddere volunt.

Legati à Concilio ad Bohemos missi, retulère ab Hussitis 4. articulos, qui leviter immu-

immu-

immutati recepti sunt. Facta eis potestate sub utraque specie communicandi, eallege, ut aliter agentes non damnarent, aliosque deponerent errores: sic pax confecta, & editum publicum instrumentum, dictum *Compactata*. Thaboritæ tamen, & Orphani recusavere fœdus, & Pilznanu obsederunt, itaque ferro exterminandi erant, qui ratione nolebant,

Basileenses Patres, & Eugenius durus in se se invicem agunt, & Pontifex quidem irritat omnia, quæ contra se acta fuerunt sess. XII. Interim Basileam venit Sigismundus, qui & sessioni XIV. interfuit. Tunc autem Eugenius permotus legationibus Sigismundi, Caroli Franci, & Philippi Burgundi, aliunde veritus Principes Italos, & quod eum pungebat magis, Ecclesiæ schisma, tandem adhæsit Concilio, eâ conditione, ut Patres contra se decreta abolerent, & ipse ab iis facta probaret. Quò ex necessitate & metu damni sibi, totique Ecclesiæ gravioris Pontificem descendisse, nemo sapiens potest ambigere.

Circa hoc tempus Franciscus Carmaniola patre rusticello natus, cujus ipse subulcus fuit, Dux Venetorum creatus, multas victorias peperit, sed ab eisdem Venetis proditionis suspectus, jussu Senatûs cæsus est, & cum

& cum 200. Senatores plerique ejus amici concilio, in quo de eo tollendo agebatur, interfuissent, & octo mensibus supplicium dilatatum fuisset, cum ille in castris versaretur, nec minimum tamen Carmaniolæ, quid circa se ageretur, innotuit, ut dubium videatur, an plus admiranda Venetorum taciturnitas, an rara in Ducem benè meritum severitas.

✽(1434.)✽ Basileæ Græcorum Legati cum litteris Joannis Palæologi Imperatoris & Josephi Patriarchæ Constantinopolitani recipiuntur à Concilio sessione XIX. & sessione XXI Annatæ beneficiorum Ecclesiasticorum abrogantur.

Sigismundus Imperator, post cæsos ad Pilznam cruento prælio Thaboritas & Orphanos, quorum plurimi, qui ad pugnam parati erant, in horreis vivi combusti sunt, ab omnibus Rex Bohemiæ acclamatur & salutatur.

Obiit hoc anno Uladislaus Jagello Rex Poloniæ, cum annis undequinquaginta regnasset. Vir admodum liberalis & valde pius, cui successit Uladislaus II. filius ejus.

✽(1435.)✽ Albertus Archi-Dux Austriæ gener Sigismundi Imperatoris, interea dum Sigismundus conatur reformare Imperium, cum Hungaris adversus Turcas fali-

fali-

feliciter pugnat. Collatâ semel acie, cùm jam disjectis signis Hungari fugerent, fecit illis animos gregarius miles, vir fortis, qui securi per Turcas viam sibi fecit ad signa repetenda, & sic nobilem suis victoriam paravit, cæsis barbarorum octodecim millibus: factus est postmodum Eques à Sigismundo, donatusque multis prædiis, ut se verè nobilem virtute ac divitiis ostenderet.

Græci à Patribus Concilii & Pontificis sollicitati cum Latinis tandem convenire volunt, si modò assignaretur aliqua maritima civitas Italiæ, ad quam Imperator cum Patriarcha & Romano Pontifice convenire possent. Omniaque ad iter & viaticum parata sunt & expedita.

Obiit Joanna utriusque regni Siculi Regina, & in pœnam suæ luxuriæ ignobili tumulto condi petit. Scripsit illa moriens hæredem Renatum Andegavensem Ludovici III. fratrem, constitutis 16. Proceribus, qui regnum ad ejus usque adventum administrarent. In vinculis enim tum retinebatur apud Philippum Burgundiæ Ducem. Uxor tamen ejus Isabella cum duobus liberis eò perrexit, magnificè ubique & uti Regina excepta.

✱(1436.)✱ Alphonfus Arragoniæ Rex à Pontifice exclusus regno Neapolitano quod

quod sibi arrogabat, in odium Pontificis totum se dedit Patribus Basileensibus qui sessione XXIII. ad Pontificis auctoritatem coërcendam varia constituunt, concernentia administrationem tum spiritualementum temporalem electionem Cardinalium & nepotes Pontificum eorumque promotiones, & similia, quæ ab omnibus Christianis potius exoptanda, quam tunc temporis ad exitum perducenda esse cuncti sapientes judicavere; Legati quoque Pontificii graviter reclamârunt iis, quæ abrogationem, annatarum electiones, & confirmationes comprehendebant. Unde omnia vergere cœperunt ad discordiam Eugenum inter & Patres Basileenses, & horum quidem favore plurimum nixus Alphonsus Arragonius in Italia multas urbes occupat, & vix non Romam in suam potestatem redegisset, nisi a Vitelesco Archi-Episcopo Florentino & Patriarcha Alexandrino viro forti & bellicoso retusus fuisset.

Iglaviæ in Moravia ubi Sigismundus Imperator & Albertus Dux Austriæ cum Alcinoë regni gubernatore aliisque proceribus convenerant, præcipuus Doctor Pragensium Rockyfana dictus cum aliis quatuor Presbyteris nomine totius Cleri obe-

obe-

obedientiam sedi Apostolicæ profitentur
& Bohemis anathemate solutis, & par
tandem inita, diu exoptata.

Jacobus I. Rex Scotiæ à perduellibus
in cubiculo suo 24. vulneribus confoditur
auctore conjurationis Walthero Comite
Atholiæ, in qua cæde maximopere eni-
tuit fortitudo Catharinæ Duglusiæ, quæ
reginæ ministrabat, hæc enim tum brachi-
um in foramen pessuli quod conjurati sub-
duxerant inseruit, id sibi frangi passus
est, ut ingressu regicidas prohiberet, regi-
na quoque sui corporis interpositione
vindicans Regem duabus plagis affectus
est: Conjurationis hujus auctor toto tri-
duo crudeliter tortus, & coronâ ferreâ
candente impositâ capiti Rex proditorum
inauguratus est, cæteri que gravissimis
omnes suppliciis interfecti. Successit Pa-
tri Jacobus II. puer septennis, multis in
regno suo grassationibus & seditionibus
in pueritia sua exagitatus.

✱(1437.)✱ Magnum dissidium inter
Basileenses & Eugenium oritur, ubi factiosi
quidam ausi fuerunt Pontificem declarare
contumacem, multi que ex Patribus Basileam deseruere, quod cum Eugenius didicisset, misit litteras publicas de translatione Concilii, vel Utinum, vel Florentiam: se-
ditiosi

factiosi autem Basileenses faventes Pontifici malè mulctant, & ita se gerunt ut ab eis omnia formidanda viderentur: monentem insuper Sigismundum spreverunt. Itaque Eugenius jam nihil veritus factiosos ad locum Oecumenico Concilio Ferrariam designat. Græcis acceptissimum & omnibus bonis approbatum. Basileenses autem mox eam Concilii translationem irritam declarant, ab Arragonum Rege maxime in sua audacia corroborati, qui plurimum regnum Siciliae quam, Ecclesiam factiebat, hujus spiritu animati factiosi Patres nihil amplius egerunt, nisi in detrimentum Ecclesiae.

Sigismundus Imperator Znoymæ in Moravia moritur ex paralyfi anno ætatis 70. anno regni Hungarici 51. Romanorum 17. Bohemici 17. Imperii 5. Vir pace melior & clarior, quam bello, in Ecclesiam optimè affectus, sed parum pudicus, unde adulter uxori suæ adulteræ sæpe pepercit, quam nihilominus paulò antè mortem carceri inclusit quia de novis nuptiis agebat cum Rege Polonorum filia suæ Elisabethæ noxiis. Mortuo marito Imperatrix in omnem se effudit libidinem & vitam inter formosos Concubinos egit sine pudore, discessit autem Sigismundus sine re-

S

lieta

lectâ stirpe masculâ ideo Albertum Austriacum generum suum maritum Elisabethæ designavit utriusque Regni sui Hungariæ ac Bohemiæ successorem. Principem dignitatis naturæ & multis virtutibus instructissimum.

CONCILIUM FERRARIENSE & CONCILIABILUM BASILEENSE.

1438. **P**ostquam Basileenses factiosi Concilii sui sessione 31. Eugenium suspendenderunt ab officio & administratione Pontificatus, quam ad Concilium devolutam declarârunt, Collegiũ insuper instituerunt virorum duodecim, trium scilicet ex singulis quatuor nationibus, qui Ecclesiæ Romanæ patrimonium administrarent: ab his missi sunt Legati à latere, qui ditiones & urbes regerent. Sed eorum plerique manus defugere, & tanta perturbatio indidit, ut eâ permotus Julianus, aliique Cardinales discederent, uno remanente Basileæ Cardinali Arelatensi Ludovico Alemanno, viro magnæ eruditionis & pietatis. Et hic factus est Synagogæ hujus caput. Statim etiam citati, qui Eugenii nomine ad Græcos legationes obiissent, hi autem illegitimos iudices sapienter irrisere. Inter terea 6. idus Januarii inchoatum est Concilium Ferrariense, jubente Eugenio, &

præfuit ejus nomine Nicolaus Albergatus
 Cardinalis S. Crucis, ex Ordine Carthu-
 sanorum cum Archi-Episcopis quinque,
 Episcopis duodeviginti, Abbatibus decem,
 aliquot Ordinum Generalibus, ac primâ
 sessione post duos dies confirmata Concilii
 translatio; secundâ verò præfente ipfomet
 Eugenio cum 72. Episcopis, damnata Con-
 cillii Basileensis decreta, & pœna in eos
 constituta, qui Basileæ (cui hæresis Hussi-
 tarum virus suum infuderat, & magnâ ex
 parte infecerat) remanerent, & in hoc pe-
 ssilenti confessu sederent. Inter hæc Vene-
 tias appulit 6. idus Februarii Joannes Im-
 perator Græcus cum fratre suo Demetrio,
 & Josepho Patriarchâ Constantinopolita-
 no, multisque Antistitibus ferè ad septin-
 gentos, qui omnes magnificè excepti sunt
 Bucentauro, moxque Pontificis legatione
 honorati. Nec ita multò post Imperator
 Ferrariam venit, splendidè quoque à Pon-
 tifice receptus, & ad pedes ejus advolvi
 prohibitus, tantùm manu ejus osculatâ:
 Imperatorem mox secutus est Patriarcha
 nave deauratâ, aliique Antistites omnes,
 magnâ amoris significatione suscepti. Hi
 statim rogavère Pontificem, ut reliqui
 Principes Christiani vocarentur ad Conci-
 lium, & sic eos ad auxilium invitarent, non

minùs suo Imperio, quàm Ecclesiæ pr
videntes.

Dum autem factiosi Basileenses clam
narent, quæcunq̃ Ferrariæ fierent,
facta essent, ibidem sanior pars Ecclesiæ
perterritè, & imperturbatè Concilii nego
tia peragebant. Sic autem disponeba
tur Græcorum & Latinorum sedes in Con
cilio, ut in medio statuerentur capita SS
Petri & Pauli cum Evangelio, sederent
dextram Pontifex cum Præsulibus Latinis
ad lævam Imp. Joānes cum Patriarcha, suis
que Græcis; dumque tempus abiret Basile
lensibus præfinitum, ne per illorum ablea
tiam tempus inutiliter tereretur, discer
tatum est inter Græcos & Latinos de pro
cessione Spiritûs Sancti, de purgatorio
de primatu Romanæ Ecclesiæ, delectis
utrâque parte disceptatoribus, qui causas
jam exagitatas, probè discussas, ac per
fectas deferrent ad Synodum, in qua
sublatâ omni lite deciderentur. Sessio
bus jam XV. secundum alios, qui primas
duas, quibus Græci nondum interfuerunt,
adnumerant XVII. disputatum fuit non
Rhetorico, sed Philosophico modo: Græ
cis, ut ipsi elegerant, oppugnantibus, &
Latinis defendentibus: Acerrimè quæ
tum & agitatum, an ea vox in Symbolo
int-

inferenda, *Filioq;*? agentibus Latinis, negantibus Græcis. Ex his disputârunt Marcus Ephesius, Andreas Rhodius, vulgò Colossius dictus, atque Bessaron. Ex Latinis Julianus Cardinalis, & Joannes Dominicanus Longobardiæ Provincialis, sed parvo fructu, cùm Græcis constitutum esset, hanc vocem *Filioque* non admittere, quanquam à Latinis convincerentur. Itaque illi de reditu suo cogitare cæperunt: sed hunc inhibuere Imperator & Patriarcha, & quoniam Ferrariæ grassabatur pestis, Synodum transferri Florentiam probaverunt, plus tamen pro Imperio suo, quam pro Ecclesia solliciti.

Dum hæc Ferrariæ agitantur, Albertus Austriacus coronatus in Regem Hungariæ Albæ-Regalis Kalendis Januarii, in Regem quoque Romanorum inauguratur Francofordiæ 13. Kalendas Aprilis, & demùm 3. Kalendas Julii Bohemiæ coronâ pragæ insignitur.

Contigit tunc temporis inter Germanos suspensio Judicii, quæ *Neutralitas Germanica* dicta est, ad annos octo producta, ab Eugenio & Basileensibus damnata, cùm tamen utriq; parti Albertus favere videretur, jussis Basileæ hærere Legatis, quos Sigismundus miserat.

fileenses Patres pecunias in Austriâ collatas ex indulgentiis pro viatico Græcorum illis assignavere.

Renatus hæres utriusque Siciliæ à Jonânâ in testamento constitutus, & hætenus Philippo Burgundo captivus retentus, nunc magnâ pecuniæ summâ in libertatem assertus, regnum suum Siciliam adit, sed ab Alphonso Arragonio in capite regni Neapoli obsidetur, irrito tamen conatu re namque infectâ, ob pluvium cælum, Arragonius cedere coactus est: in qua obsidione memorabile illud contigit: Cum Petrus frater Alphonfi tormentum bellicum explodi jussisset in Basilicam Carmelitanorum, & pila emissa elisura esset caput imaginis Christi de Cruce pendens, demissum caput imago, ut globus irritu ictu supervolaret: die autem sequenti ex eodem loco emissa tormenti pila eundem Petrum interemit. Hæc imago etiamnum servatur Neapoli ad perpetuam miraculi memoriam.

✽(1439.)✽ Pontifex venit Florentiam cum Patribus diversis itineribus eò proficiscentibus, & insidias tum Philippi Burgundi, tum Alphonfi Arragonii, hostium Pontificis, sapienter declinantis. Prohibuit autem Carolus VII. Rex Franciæ, ne quis Francorum Præsulum eò se transferret, quare

quamvis non omnes paruerint. Per hoc autem non est receptum in Franciâ & à Rege Concilium Basileense, ut quidam ineptè garrunt, uti neque per Pragmaticam sanctionem in civitate Bituricensi editam, & in regno promulgatam, quia per illam nihil Basileensi Concilio addere voluit, Carolus auctoritatis, & nihil Ferrariensi vel Florentino auferre, sed tantum incertus, quid in hac divisione partium faciendum esset, collectis multis Antistitibus regni sui, & Proceribus in civitatem Bituricensem, hoc interim medio consulere, & regno, & Ecclesiæ voluit.

CONCILIUM FLORENTINUM,
QUOD FUIT FERRARIENSIS BASI-
LEENSIS CONTINUATIO.

PRIMA sessio Concilii Florentini (non computatis Ferrariensibus XVII. vel XIX.) habita est 4. Kal. Martii, in eâ & sequentibus actum de vocibus *Filioque* vel *per Filium*, ac tandem uno reclamante Marco Ephesio, decretum, ut Latini dicerent *Filioque*, Græci autem *per Filium*: ita tamen, ut omnes idem significarent, nec quicquam filio & Spiritui Sancto detraherent: imò plerique Græcorum huic voci *Filioque* subscripserunt, Restabant capita de purgatorio, de primatu Ecclesiæ Romanæ, de

fermentato & azymo, & de Missæ sacri-
 cio, dum ad ea excutienda se Patres para-
 obiit Josephus Patriarcha è cenâ rediens
 in ædem, relicta tamen schedulâ suo no-
 mine descripta, cum nomine Oecumenico
 quâ purgatorium & primatum Romanæ
 dis admittebat: sepultus Græco funere
 sed magnifico. His exequiis celebratis
 agitatae sunt quæstiones: purgatorio
 quievère Græci, eâ lege, ut non decideret
 tur, utrum in eo esset ignis, aut caligo,
 aut turbo, aut aliquid aliud: azymo item,
 ut hoc Latini, ipsi fermentato facerent: de
 primatu major difficultas extitit, & qua
 pænè concordiam discussit: sed ea tandem
 coaluit, & hic quoque primatus receptus
 Græcâ infertâ voce (quæ tamen non satis
 Latinæ respondebat) Denique definitio
 Concilii pronunciata est ab Eugenio, Bul-
 lã, quæ incipit *Eugenius*, hoc anno datâ
 Nonis Junii, cui Patres omnes tum Græci,
 tum Latini subscripsère, præter Marcum
 Ephesium, aliumque Græcum quendam
 Marci discipulum. Actum postea de aliis
 controversiis, de Sacrificio Missæ, Chris-
 mate confecto à Sacerdotibus, de Confir-
 matione, quam Græci negabant esse Sa-
 cramentum, sed nihil æquè utramque par-
 tem torfit, quàm Patriarchæ in hoc Conci-
 lio

libro facienda electio. Et id maximè optabat Eugenius, & Electo amplum viaticum pollicebatur, cum Patriarchatûs Latini apud Græcos abolitione, ut ipse utriusq; privilegiis uteretur: Sed pertinaciter resistit Joannes Imperator, nec ullâ arte vel promissis ab hac mente revocari potuit, quasi in eo Imperii, & Ecclesiæ Græcæ cardo verteretur.

Dum Imperator jam esset in procinctu sui reditûs, advenère Armeni Apocryfarii seu Legati Catholici Armenorum, cupientes à Concilio dirigi & doceri. Joannes autem Imperator Græcorum paulò post abiit, ab Eugenio multis beneficiis acceptis ac cum luculento auxilio, nec non majoribus promissis: Sicque Venetias primò hoc anno, sequenti autem Constantinopolim appulit, auctior muneribus & divitiis, quam fide & religione. Edita tunc est ab Eugenio fidei confessio pro Armenis, hoc est, Symbolum Constantinopolitanum cum hac voce *Filioque*, & alia quoque hætenus ignota tanquam hæretica judicata, recepta sunt.

Post discessum hæreticorum tribus adhuc annis Concilium continuatum est inter multas turbas & vicissitudines; contumaciter enim Basileenses perstabant in suo

schismate, & eò temeritatis deventum. ut sessione 31. missis ab Amadæo Sabaudus omnibus ditionis suæ Episcopis & Abbatibus Eugenius ab hoc Conciliabulo deponeretur. Missi deinde Legati ad varios conventus Moguntinum, Francofordiensem, Bituricensem, ut eos ad partes suas traherent. Interea dum Legati pro suâ factione conscriberent, sessione 36. Basileense decretum de Conceptione Immaculatæ MARIÆ Virginis ediderunt, & festivitas ejus renovata est 6. Idus Decembris, quo factò, quæ in urbe grassabatur lues, opus B. Mariæ Virginis extincta est, & hoc quidem beneficii ac gratiæ Beatissima Virgo rebellibus & seditiosis indulgit. Sessione 37. & 38. creatus est Pontifex Amadæus Sabaudus Eremita Ripalliensis, dictus Felix V. qui primâ constitutione suâ Concilium suo nomini anteposuit. Et hunc Felicem, dicit S. Antoninus, non seditiosum in Cathedra Petri, sed Luciferi, & Basileam peperisse basiliscum. Innocens tamen extitit, sicut & plerique alii fautores ejus, inter quos etiam fuit Æneas Sylvius, postea Pius II. quos deceptos esse non mirabitur, qui eos homines fuisse fatetur.

Hac auditâ Pseudo-Pontificis electione, Eugenius in Concilio Florentino 17. Cardini-

dinales creavit, magni nominis viros, tunc Ecclesiæ necessarios.

Albertus Imperator cum debellasset Mauros, attrivisset Hussitas, factiosos Bohemos domuisset, Sarmatas repulisset intra fines suos, Turcas denique infestantes Hungariam solo adventu exterruisset, & recedere compulisset; inde Austriam repetens contractâ dysenteriâ ex melonum esu in vico Nesmet, alii habent Meger, immaturâ morte extinguitur anno ætatis 40. cum non toto biennio imperasset. Ab hoc tempore Majestas Imperii ingressa est Domum Austriacam, cui Virtus obduxit pessulum, ut exire non possit, numeratis jam ordine undecim Cæsaribus ex solâ Austriâ, serie non interruptâ, quasi nascerentur & non amplius eligerentur Imperatores.

✽(1440.)✽ Ditiones Alberti Imperatoris, utpote sine hærede superstite defuncti variè subdividuntur, nam in Imperatorem Romanorum electus est Francofordiæ ab Electoribus Fridericus IV. Austriacus, filius Ernesti Archi-Ducis & Patruelis Alberti. In Regem Hungariæ evocatus est Vladislaus Poloniæ Rex. Interim verò Elisabetha Regina vidua peperit præter spem & expectationem suam filium La-

dislaum posthumum, ac cum eodem & coronâ fugit ad Fridericum Imperatorem in Austriam, tanquam ad tutorem & confanguineum recens nati Ladislai; unde magna turbæ in Hungaria fuere exortæ. Bohemidemum eligunt in Regem Albertum Bavarix Ducem, ac dein illud Friderico Imperatori offerunt, sed hi acceptare illud magnanimitè recusant, dicentes: regnum illud deberi Ladislao posthumo.

Principes Christiani inter Eugenium & Felicem Antipapam dividuntur, aliis huius, aliis illi adhærentibus, prout eorum res, & non religio exigebat.

In Franciâ habito Biturgibus conventu, cui utriusque partis Legati interfuere, Rex omnibus auditis adhæsit Eugenio. Felici jam Basileæ coronato Pontifici, Episcopi interim Cardinalium vices suppleantibus, plurimum obfuit sua parcitas, qui, si collectos thesauros tunc effundere voluisset, multos sibi conciliasset, sed passus est Deus virum alioquin liberalem, in hoc casu sortidum esse, ut sic Ecclesiæ rebus confuaretur.

Bellum Francos inter & Gallos recrudescit.

Constantinopoli Gregorius Melissenus creatur Patriarcha.

Ibidem

Ibidem Marcus Ephesius, & Scholarius
discipulus ejus ex Concilio Florentino re-
duces omnia turbant in Græcia, edito li-
bro contra Florentinam Synodum, quem
egregiè refutavit Josephus Methonensis,
qui memorat hunc Marcum Comitiali
morbo laborasse, & nonnunquam infania
prorsus ridiculum se tum in Synodo, tum
extra Synodum exhibuisse, ac sæpe etiam
cum pedum strepitu explosum ab Antisti-
tibus & exsibilatum esse.

DECAS V.

Ab anno 1440. ad annum 1450.

1441. Jacobitæ Orientales hoc anno ad
Concilium Florentinum admissi Ec-
clesiæ reconciliantur.

Instituitur Basileæ à Pseudo-Synodo fe-
stus dies visitationis B. Mariæ Virginis pro
concordia, quam ipsi illi institutores ma-
ximè tunc destruxerant, Pontifice suo tan-
quam stipite adornato ad pravos animi
motus abusi. Ut autem devincirent sibi
hunc Pontificem suum, hoc anno dederunt
illi unam Ecclesiam in Sabaudia, unum mo-
nasterium, & unum beneficium, dum ipsi
& pluribus & melioribus inhiarent.